

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἔτησίαι δρ. 8.—

Ἔτησίαι φρ. χρ. 10.—

Ἑξάμηνος » 4,50

Ἑξάμηνος » 5,50

Τρίμηνος » 2,50

Τρίμηνος » 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Φεβρουαρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 13

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Κανείς δὲν εἶδε αὐτὴ τὴ σκηνή, ἐκτὸς τοῦ Ἑρρίκου, ποῦ θυμωμένος γιὰ τὸν ἄγριο τρόπο τοῦ γαμβροῦ του πρὸς τὴ μικρή του φίλη, ἐκύτταζε τώρα μ' ἐκπληξὴ καὶ τοὺς δύο: τὴν Κολέττα σαστισμένη καὶ κατακοκκίνη, καὶ τὸν Ἀγκλὰς χλωμό, ὠργισμένο καὶ φοβισμένο...

Τί γύρευαν ἐκεῖνα τὰ ψεύτικα μουστάκια καὶ τὰ γένια τὰ στακτιὰ στὰ χέρια τοῦ Ἀγκλὰς καὶ γιατί ταράχθηκε τόσο, ὅταν εἶδε νὰ τὰ φορῇ ἡ ἀδελφή του;

Ἡ ἀμφιβολίες τοῦ Ἑρρίκου ἀναγεννίθησαν κ' ἐτοιμάσθηκε νὰ ζητήσῃ μιὰ ἐξήγησι ἀπὸ τὸν γαμπρό του. Ὁ Ἀγκλὰς ὅμως τὸ ἐνόησε καὶ τὸν ἐπρόλαβε.

—Γιὰ φαντάσου, τοῦ εἶπε μὲ προσποιητὴ εὐθυμία, βγάζων ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν ψεύτικη γενειάδα. Αὐτὰ τὰ εἶχα φορέσῃ ὡς ἕνα χορὸ, τὸ Καρναβάλι, κ' ἐνόμιζα πὼς τὰ εἶχα χάσῃ. Ἀλλὰ βρῖσκουνταν στὸ ἐπανωφόρι μου, πεσμένα, ἀπὸ τὴν τρύπια τσέπη, ἀνάμεσα στὴ φέδρα. Ἐκεῖνο τὸ μικρὸ ἔχωσε τὸ χεράκι του καὶ τὰνακάλυψε.

—Γιὰ νὰ τὰ ἰδῶ! εἶπε ὁ Ἑρρίκος, τείνων τὸ χέρι.

Ἀλλὰ ὁ Ἀγκλὰς δὲν τοῦ τὰ ἔδωσε. Ἀπεναντίας, μὲ νευρικὰ κινήματα, ἐμάδησε τὰ ψεύτικα γένεια καὶ τὰ σκόρπισε στὸν ἀέρα.

Ὁ μικρὸς ἡθοποιὸς εἶδεν

αὐτὸ τὸ κάμωμα χωρὶς νὰ προσέρῃ λέξι κ' ἔξαρνα ὅλας του ἡ ἀμφιβολίες, ὅλοι οἱ φόβοι ποῦ τὸν ἐκυρίευσαν τότε στὸ σταθμό, μὲ τὸ τραῖνο τῶν Βρυξελλῶν, τοῦ ξαναῆλθαν.

Ἐρθανε νὰ κυττάξῃ τὸ στενοχωρημένο, τὸ ἀνήσυχο, τὸ περίτρυβο, τὸ σχεδὸν λυπημένο ὄρος τοῦ Ἀγκλὰς, γιὰ

νὰ μαντεύσῃ, κ' ἕνα παιδί ἔακόμη, ὅτι κάποιον μυστήριον ἐκρύπτετο στὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν τώρα σύζυγος τῆς ἀδελφῆς του, τῆς πολυαγαπημένης του Λουίζας!

Καὶ νὰ τὴ ἴσα - ἴσα τὴ νυφούλα, ποῦ βγήκε κείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ σπίτι,

μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι.

Θὰ φύγῃ μαζί του, θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, πὼς ξέρεῖ σὲ τί ζωὴ!.. Ἡ ἀδελφικὴ καρδιά τοῦ Ἑρρίκου σφίγγεται, πόνεῖ μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι καὶ νούργια δυστυχήματα μπορεῖ νὰ πεῖλοῦν τὴ Λουίζα. Ἀλλὰ σηκώνει τὸ κεφάλι του μὲ ἀπόφασιν καὶ ψιθυρίζει:

«Ἐννοια σου κ' ἐγὼ εἶμαι 'δῶ!.. Ἐπαγρυπνῶ!.. Δὲν εἶμαι βέβαια παρὰ ἕνα παιδί δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ἐχω ὅμως τὸ θάρρος νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν ἀδελφή μου, ἂν χρειασθῇ...»

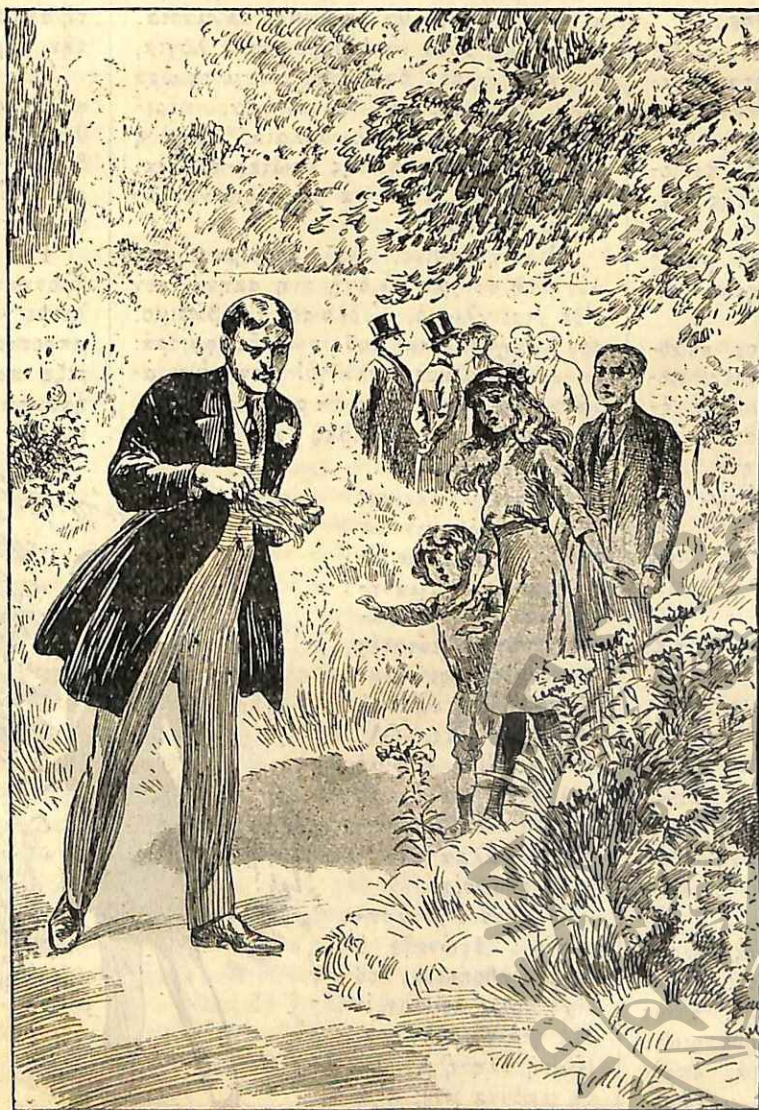
Οἱ νεόνυμφοι ἀποχαιρετοῦσαν τοὺς καλεσμένους. Κι' ὅταν ἦλθε ἡ σειρά τοῦ μικροῦ ἡθοποιῦ νὰ φιλήσῃ τὴν Λουίζα, τῶκανε μὲ τέτοια ὀρμή, μὲ τόση παραφορά, ὥστε ἡ νυφούλα παραξενεύθηκε.

Θυμῆθηκε ὅμως τοὺς φόβους τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, κατὰ λαβὴ τῆς ἔλεγε μὲ τὸ φίλι του ἐκεῖνο καί, γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ, τοῦ ψιθύρισε σὶ αὐτή:

—Σύχασε, Ρίκο μου... εἶμαι βέβαια ὅτι γελασθήκαμε καὶ οἱ δύο μας. Εἶνε καλὸς ὁ Εὐτύχιος καὶ θὰ μὲ κάμῃ εὐτυχισμένη.

—Μακάρι, ἀδελφούλα μου! ἀναστένανε ὁ μικρὸς ἡθοποιός.

Κ' ἔσφιξε πάλι τὸ χέρι τοῦ

«Ὁ Ἀγκλὰς, μὲ νευρικὰ κινήματα, ἐμάδησε τὰ ψεύτικα γένεια...»
(Σελ. 101, στ. α',)

«Μπα τ' είν' αὐτά,» (Σελ. 95, στ. α'.)

Ἀγκλᾶς, ἀλλὰ χωρίς καμμιὰ πεποίθησι, σχεδὸν μ' ἀποστροφή.

Μιά ἀμειβαία δυσπιστία, πολὺ καθαρὴ αὐτὴ τῇ φράσῃ, εἶχε γεννηθῇ μεταξὺ τοῦ νέου καὶ τοῦ παιδιοῦ.

Ἦταν πιά ἀντίπαλοι, ἐχθροί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Στὸ θέατρο τῆς Ὀσάνδης

Ἡ αἴθουσα τοῦ μεγάλου θεάτρου τῆς Ὀσάνδης, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἦταν σχεδὸν γεμάτη. Εἶχαν εἰσπραξί ἐπάνω ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες φράγκα.

Γι' αὐτὸ ὁ ἱμπρεσάριος τῆς περιουσίας τῆς Συνομπινέττας, τῆς τελευταίας παρισινῆς ἐπιτυχίας, — καὶ στὴν περιουσία αὐτὴ εἶχαν πάλι μέρος ὁ Καντινιὼ καὶ ὁ Ἑρρίκος, — ἦταν φαιδρότατος.

Ἡ Ὀσάνδη ἦταν ὁ πρῶτος σταθμὸς τοῦ ταξιδιοῦ στῆς κυριώτερες πόλεις τοῦ Βελγίου καὶ ὠρισμένως ἡ ἐπιχειρήσεις θὰ ἐπὶ γαίνε θανατάσια.

Τριγύριζε λοιπὸν στὴ σκηνὴ καὶ στοὺς διαδρόμους, μὲ τὸ καπέλλο του πρὸς τὰ ὀπίσω, τρίβων τὰ χέρια καὶ ἀστειεύοντες μὲ τοὺς ἠθοποιούς, ὅπως συνειθίζον οἱ διευθυνταὶ ὅταν ἡ εἴσπραξις εἶνε καλὴ.

— Καὶ ξέρετε, παιδιὰ μου, τοὺς ἔλεγε, ὅλῳ καὶ καλὸς κόσμος, ὅλο κι' ἀριστοκρατία. Εἶνε μιὰ σάλα πρώτης τάξεως.

Στὸ καμαρίνι, ποῦ εἶχε μαζὶ μὲ τὸν Καντινιὼ, ὁ Ἑρρίκος ἦταν ὁ μόνος ἴσως ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς ποῦ δὲν ἐχαίρετο γιὰ τὴ γεμάτη καὶ κομψὴ αὐτὴ σάλα. Γιατί ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἐφοβεῖτο, ἐφοβεῖτο πολὺ...

Στὴν ἀποφινὴν παράστασι θὰ ἔκανε τὴν καθαυτὸν πρώτη του ἐμφάνισι. Ἦταν τὸ ἀληθινὸ του ντεμποῦτο, ὅπως λέγεται 'ς τὴ γλώσσα τῶν ἠθοποιῶν. Γιατί ἀπόψε, γιὰ πρώτη φορὰ, ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ ἀληθινὸ ρόλο, μεγάλο, σὲ θέατρο πρώτης τάξεως, μπροστὰ στὸ ἐκλεκτότερο κοινόν.

Τοῦ χάνου ὁ Καντινιὼ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἐγκαρδιώσῃ.

— Σὲ βεβαίῳ, μικρέ μου, ἐπὶ ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ, τοῦ ἔλεγε ὁ γέρο-ἠθοποιός, ποῦ ἔπαιξε στὸ δράμα τὸν ρόλο ἑνὸς καπᾶ. Φθάνει μόνο νὰ ξεχνᾷς πῶς βρίσκεσαι μπροστὰ σὲ κόσμῳ καὶ ἡ σκηνὴ ποῦ σοῦ ἔμαθα, θὰ παιχθῇ θαυμάσια.

Μ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐνθαρρυντικὰ λόγια, ὁ μικρὸς, ὠρὸς, βαμμένος ἀπὸ μισὴ ὥρα πρίν, τριγύριζε στὰ παρασκήνια, περιμένων νὰ σηκωθῇ ἡ αὐλαία, γιατί ἡ σκηνὴ του ἦταν ἀπὸ τῆς πρώτης-πρώτης.

— Φθάνει μόνο νὰ μπορέσω νὰ μιλήσω, ἐπιθύριζε.

Μιὰ ἠθοποιός, ποῦ ἐπερίμενε κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ βγῇ στὴ σκηνή, τὸν εἶδε ἔτσι γλωμῶ, μ' ὅλο του τὸ βάψιμο, τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ φώναξε φαιδρά:

— Ἐ, μικρὲ Δαλλινύ! δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃς τόσο τράκι σάκουσα, παιδί μου, στῆς δοκιμὲς καὶ τὰ λὲς πολὺ ὥραϊα.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη, ὁ Καντινιὼ, μὲ τὰ μαῦρά του ράσα, ἐπλησίασε τὸν μαθητὴ του καὶ τοῦ ἔδωσε τῆς τελευταίας του συμβουλίας.

— Γιά, νὰ σὲ ἰδῶ τοῦ εἶπε. Ἄ, ὥραϊα. Τὸ βάψιμό σου εἶνε καλὸ, τὸ κεφάλι συμπαθητικόν... Τὰλλα δὲν ἔχουν σημασία.

— Δὲν ἔχουν σημασία; ἐφώνασε ὁ μικρὸς ἠθοποιός, ποῦ εἶχε πολὺ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸ ρόλο του. Καὶ ἡ σκηνὴ μου μὲ τὴ μπόννα μου; κ' ἡ ἄλλη ὕστερα μαζὶ σας;

— Ἐ, καλὰ! ἀποκρίθηκε ὁ Καντινιὼ αὐτὲς θὰ τῆς καταφέρῃς... τῆς ξέρεις πολὺ καλὰ. Φθάνει νὰ μὴ σὲ νοιάζῃ γιὰ τὸν κόσμῳ... Μὴ κυττάζῃς καθόλου κάτω, τὴ σάλα, λέγε τα μὲ θάρρος καὶ προπάντων ἄρθρωνε τὰ λόγια σου καθαρά. Τὸ πᾶν εἶνε ἡ ἄρθρω-σις!

Καὶ ὁ γέρο-ἠθοποιὸς ἐπρόφερε χωριστὰ καθὲς συλλαβὴ αὐτῆς τῆς λέξεως, σὰ νὰθελε νὰ δειξῇ στὸν μαθητὴ του πῶς ἔπρεπε νὰρθρῶνῃ.

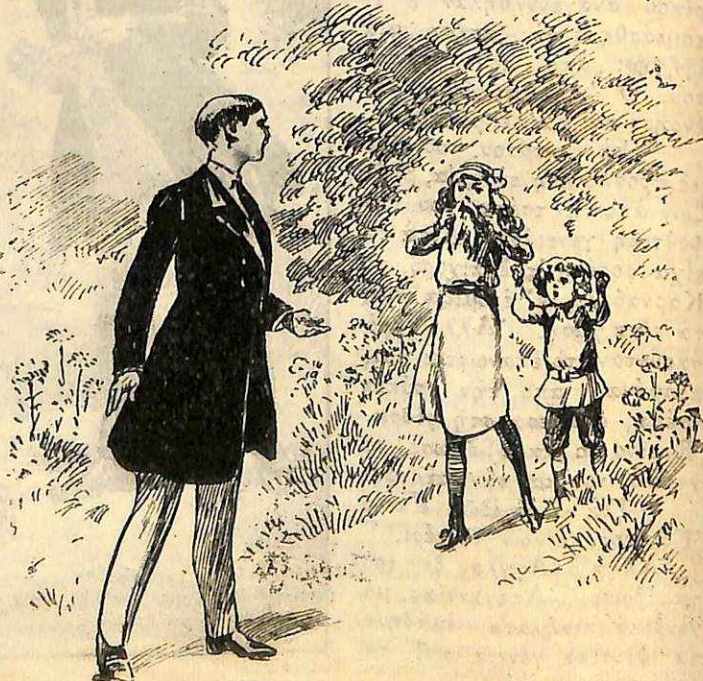
Ἀλλὰ μὲ ὅλη του τὴν πεποίθησι, ὁ Καντινιὼ ἦταν λιγάκι νευρικός. Δὲν ἐρροβεῖτο μόνο γιὰ τὸν μαθητὴ του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, γιατί εἶχε τὴν εὐθύνη ἐνὸς ρόλου μεγάλου.

Μαθητὴς καὶ δάσκαλος ἐστέκοντο πλατὶ-πλατὶ, πρὶν ἀπὸ ἕνα παρασκήνιο, καὶ καθὲς τόσο ὁ Ἑρρίκος ἐβάζε τὸ παγωμένο χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Καντινιὼ, ποῦ γύριζε τότε καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε μ' ἕνα χαμόγελο...

Ὅσοι ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ θέατρο, ξέβρουν καλὰ ἐπὶ τῇ λίγῃς αὐτῆς στιγμῆς ποῦ περιμένει ὁ πρωτεργαλὸς ἠθοποιὸς τὴ σειρὰ του, εἶνε φοβερῶτερες ἀπ' ὅλη τὴν παράστασι.

Ἐπὶ τέλους τὸ σύνθημα ἐδόθη, — τὰ κλασσικὰ τρία κτυπήματα, γιατί ὁ διευθυντὴς ἀκολουθοῦσε πιστὰ τὴν παράδοσι, — ἡ αὐλαία σηκώθηκε σιγῆ-σιγὰ καὶ ὁ Ἑρρίκος αἰσθάνθηκε νὰ τὸν σπρώχνουν στὴ σκηνή.

Τοῦ ἤλθε σὰ ζάλη. Τὰ φῶτα τοῦ προσκήνιου τὸν ἐθάμπωσαν καὶ λίγῳ ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ. Ἡ σάλα ἔχασκε μπροστὰ του μισοσκότεινη. Δὲν ἐξεχώριζε παρὰ κάτι λευκὰ σημάδια, ποῦ ἦταν τὰ πουκάμισα τῶν φρακοφορεμένων κυρίων καὶ τὰ ντεζοτῶν κυριῶν...

«Ὁ Ἀγκλᾶς ἐγύρισε κ' εἶδε τὴν ἀδελφὴν του...» (Σελ. 95, στ. β'.)

Ἀλλὰ ἔξαφνα κάποιοι τοῦ ψιθύριζε τὴν πρώτην φράσι, ποῦ ἔπρεπε νὰ πῇ. Ἦταν ὁ ὑποβολεύς, ποῦ στὴν παραζάλη του τὸν εἶχε ξεχάστῃ. Τότε τὴν ἐπανελάβε κι' αὐτὸς δυνατὰ, μὲ φωνὴ ποῦ ἔτρεπε λίγῳ, ἀλλὰ ποῦ δὲν εἶχε γάση οὔτε τὴ δυνάμει τῆς, οὔτε τὸ χρώμα τῆς. Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς πῆρε θάρρος ἀπὸ τὴν ἰδία του τῇ φωνῇ. Κ' ἡ παράστασις ἐξακολούθησε κανονικά.

Στὸ θέατρο, οἱ παιδιοὶ ρόλοι εἶνε ἡ πολὺ συμπαθητικὴ στὸ κοινόν, ἡ ἀνυπόφοροι. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο ποῦ εἶνε γραμμένοι. Ἀλλὰ στὴ Συνομπινέττα, εὐτυχῶς, ὁ ρόλος τοῦ παιδιοῦ εἶνε συμπαθητικώτατος κ' ἐπάνω 'ς αὐτὸν στηρίζεται ὅλο τὸ ἔργο.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

ΠΩΣ ΕΓΕΙΝΕ ΤΟ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟ ΜΑΣ ΣΥΣΤΗΜΑ (*)

Πρὸ πολλῶν ἑκατομμυρίων ἐτῶν, ὁ θαλπερὸς τῆς ἡμέρας μας Βασιληᾶς, ὁ φωτολόγος τῆς ἡμέρας μας Βασιληᾶς, ὁ φωτολόγος τῆς ἡμέρας μας Βασιληᾶς, τὴ θερμότητα καὶ τὴν κίνησι, δηλαδὴ τὴ ζωὴ, τὸ μαγευτικὸ Φεγγάρι, ποῦ τόσο τραγουδῶν οἱ ποιηταὶ ὅλων τῶν ῥυθμῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, καὶ οἱ λαμπροὶ πλανῆτες, ποῦ σὺν μπεριλλάντια σπολίζουσιν καθὲς τόσο τὸν οὐρανὸν μας, δὲν ἦταν σὲ θέσι οὔτε νὰ ζεστάνουν μὲ τῆς ἀκτίνες των, οὔτε νὰ φωτίσουν, οὔτε ἀκόμα περισσότερο νὰ μαγέψουν μὲ τὴν ὠμορφίαν τους τοὺς ποιητὰς μας, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγον, ὅτι οὔτε ἡ Γῆ μας, ἐπομένως οὔτε καὶ οἱ ποιηταὶ τῆς ὑπῆρχαν.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνο, ὁ Πατέρας Ἥλιος καὶ τὰ παιδιὰ του οἱ πλανῆτες, ἀποτελοῦσαν μιὰ υἱὰ ἀπὸ ἀέριαν, χωρίς σχῆμα, χωρίς συνοχή, χωρίς τίποτα ἢ μᾶζα αὐτὴ (γιὰ νὰ τὴν καταλάβετε καλὴ λίτερα, φαντασθῆτε ἕνα κομμάτι ζυμᾶρι νερού), ἐπειδὴ ἦταν ἐκτεθειμένη στὸ ψῦχος τοῦ διαστήματος, στὸ ἀπόλυτο μηδέν, καθὼς λένε, ἐκρῶνε λίγῳ-λίγῳ καὶ ἐπειδὴ, καθὼς θὰ ξέρετε ἀπὸ τὴ φυσικὴ σας, «πᾶν σῶμα ψυχόμενον συστέλλεται», ἄρχισε κι' αὐτὴ σιγᾶ-σιγὰ, λίγῳ-λίγῳ νὰ συστέλλεται, νὰ μικραίνει δηλαδὴ κατὰ τὸν ὄγκον (ὅπως μικραίνει ἕνα σφουγγάρι, ἄμα τὸ σφίξετε στὴ χούφτα σας.)

Ἐξ αἰτίας ὅμως αὐτῆς τῆς «συστολῆς», ἄρχισε νὰ περιστρέφεται περὶ τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ συγχρόνως νὰ θερμαίνεται, σύμφωνα μὲ τὸν θεμελιώδη νόμο τῆς Φύσεως, τὸ νόμο τῆς «διατηρήσεως

(*) Πλανητικὸν μας σύστημα ἐγγὺς τὸν Ἥλιον, τοὺς πλανῆτας καὶ τοὺς δορυφόρους των, ἐπὶ τὴν τῆς Φεγγάρια τῶν πλανητῶν.

τῆς ὕλης καὶ τῆς ἐνεργείας». Ὁ σπουδαῖος αὐτὸς φυσικὸς νόμος λέει, ὅτι στὸν κόσμῳ τίποτα δὲν χάνεται οὔτε ἡ ὕλη, οὔτε ἡ ἐνέργεια (ἡ δυνάμις μ' ἄλλα λόγια) κι' ἂν καμμιὰ φορὰ νομίζουμε ὅτι βλέπομε νὰ γίνεταί τὸ ἀντίθετο, νὰ χάνεταί δηλαδὴ ἡ ὕλη ἢ ἡ δυνάμις, αὐτὸ εἶνε ἀποτέλεσμα ἀπάτης, γιατί δὲ χάνεταί, ἀλλ' ἀπλούστατα μετασχηματίζεται, ἀλλάζει μορφή δηλαδὴ. Ἡ ἀρχικὴ λοιπὸν μᾶζα ἔχανε τὸν ὄγκον τῆς λίγῳ-λίγῳ, μιὰ δυνάμει τῆς δηλαδὴ, κ' ἔπρεπε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ χαμένο μὲ κάτι ἄλλο, μὲ μιὰ ἄλλη δυνάμει, κι' ἄρχισε νὰ κινῆται, νὰ περιστρέφεται περὶ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἐξ αἰτίας πάλι τῆς περιστροφῆς, ἄρχισε καὶ νὰ θερμαίνεται, καθὼς εὐκόλῳ ἐννοεῖτε, γιατί εἶνε γνωστὸ ὅτι ἡ κίνησις παράγει θερμότητα.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐξακολούθησε πολλὰ ἑκατομμύρια χρόνια, κι' ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, τόσο περισσότερες ἐμίκραινε ἡ μᾶζα, κ' ἐπομένως τόσο γρηγορώτερον ἐκινεῖτο γύρω στὸν ἄξονά τῆς, κ' ἐπομένως τόσο περισσότερο ἐθερμαίνεται. Ἀλλ' ὅταν μιὰ ρευστὴ μᾶζα (ρευστὰ μ' ἕνα ὄνομα λένε τὰ ὑγρά καὶ τὰ ἀέρια) στρέφεται γύρω σ' ἕνα ἄξονα, παίρνει ἕνα σφαιρικὸ σχῆμα πεπλατυσμένο στοὺς πόλους κ' ἐξογκωμένο στὸν ἰσημερινόν (**), ἔτσι καὶ ἡ ἀρχικὴ μᾶζα τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος ἄρχισε σιγᾶ-σιγὰ νὰ ἐξογκώνεταί 'ς τὸν ἰσημερινόν κι' ἀπὸ σφαιρικὴ ποῦ ἦταν, νὰ γίνεταί «ἐλλειψοειδὴς ἐκ περιστροφῆς», καθὼς λένε, δηλαδὴ σὰ μανταρίνι! καὶ ὅταν πιά ἐκεῖνο τὸ «ἰσημερινὸ ἐξογκωμα» ἔγεινε ἀρκετὰ μεγάλο, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὴν κεντρικὴ μᾶζα ἕνεκα τοῦ φυσικοῦ νόμου τῆς φυγοκέντρου δυνάμεως, ξεχωρίστηκε ἀπ' αὐτὴ καὶ ἀπέτελεσε ξεχωριστὸ σῶμα, ἕνα δακτύλιο, ὁ ὁποῖος ἐγύριζε γύρω στὸ κεντρικὸ σῶμα, ἀλλ' ἀνεξάρτητα ἀπ' αὐτό.

Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκράτησε πολλὰ, παρὰ πολλὰ χρόνια καὶ 'ς αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ κεντρικὴ μᾶζα ὅλο ἐμίκραινε κ' ἐπομένως καὶ ἡ περιστροφή τῆς γίνεταν ταχύτερη καὶ ἡ θερμοκρασία τῆς περισσότερη. Γιὰ τὸν ἴδιον λόγον ὅμως, καὶ ὁ ἑξωτερικὸς δακτύλιος ἐλεπτύνετο κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε παντοῦ τὸ ἴδιον πάχος, σὲ μιὰ μεριά, ἐκεῖ ποῦ ἦταν πρὸς λεπτόν, ἐκόπηκε καὶ, ἕνεκα τῆς περιστροφικῆς του ταχύτητος, ἄρχισαν ἡ δὴ ἀκρὲς του νὰ κολλοῦνται κ' ἔτσι στὸ τέλος ἀπέτελεσαν ἕνα σῶμα σφαιρικόν, τὸ ὁποῖον ἐγύριζε γύρω-γύρω 'ς τὸν ἑαυτὸ του, ὅπως ἦταν συνειθισμένο, καὶ γύρω 'ς τὸ κεντρικὸ σῶμα ἐξ ἐπιδράσεως.

(**) Πάλιν μιὰ σφαιρικὴ, στρεφόμενη γύρω 'ς τὸν ἄξονά της, λέγονται τὰ δύο σημεῖα 'ς τὰ ὁποῖα ὁ νηπὸς αὐτὸς ἄξων ὑποθέμενος διὰ τρυπᾷ τὴ σφαῖρα καὶ ἰσημερινὸς ἕως κύκλος ποῦ τὴ χωρίζει στὴ μέση, ἀφίνοντας τὸν ἕνα πόλον στὸ ἕνα κομμάτι καὶ τὸν ἄλλον στ' ἄλλο.

Τὸ νέο αὐτὸ σῶμα ἦταν ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχαιότερος πλανῆτης, κ' ἐπομένως ὁ πρὸς ἀπομακρυσμένους ἀπὸ τὸν Ἥλιον, ὁ Ποσειδών, ποῦ σὰς εἶπα προχθές. Τὰ ἴδια πράγματα ἐπανελήθησαν κ' ἔγεινε ὁ Οὐρανὸς καὶ κατόπιν ὁ Κρόνος, ὁ Ζεὺς, ὁ Ἄρης, ἡ Γῆ μας, ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἑρμῆς δηλαδὴ ὁ Ἑρμῆς εἶνε ὁ νεώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς πλανῆτας στὸ τέλος, ὅταν ἡ ἀρχικὴ μᾶζα ἔγεινε ἀρκετὰ πυκνή, ἔπαψε νὰ γεννᾷ ἄλλους πλανῆτας.

Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴν αἰτία τοῦ πράγματος αὐτοῦ ὅταν ἡ ἀρχικὴ μᾶζα ἔγεινε πολὺ πυκνή, ἡ μεταξὺ τῶν μορίων τῆς συνοχὴ (***) ἔγεινε πολὺ μεγάλη, πολὺ μεγαλειότερη ἀπὸ τὴ συνοχὴ τῶν μορίων τῆς ἀρχικῆς μᾶζας, ποῦ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀέρια, κ' ἐπομένως ἡ φυγόκεντρος δυνάμις δὲν μπόρεσε νὰ ξεχωρίσῃ τὸ «ἰσημερινὸ ἐξογκωμα» ἀπὸ τὸ κεντρικὸ σῶμα, γιατί ἡ τελευταία αὐτὴ ἦταν πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὴν συνοχὴ τῶν μορίων τότε λοιπὸν ἔπαψε τὸ κεντρικὸ σῶμα νὰ γεννᾷ ἄλλους πλανῆτας.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ πλανῆτες εὐρίσκοντο στῆς ἴδιες συνθήκες μὲ τὴν ἀρχικὴ μᾶζα, ἐγέννηταν κι' αὐτοὶ ἄλλους μικρότερους, τοὺς ὁποῖους ὠνόμασαν δορυφόρους τῶν πλανητῶν. Καὶ ἡ μὲν Γῆ μας ἔχει ἕνα δορυφόρον: τὸ Φεγγάρι, καθὼς καὶ ὁ Ποσειδών ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲν ἔχουν κανένα, ὁ Ἄρης ἔχει δύο, ὁ Οὐρανὸς τέσσαρους, ὁ Ζεὺς ὀκτώ καὶ ὁ Κρόνος δέκα! ἀκόμη δὲ περισσότερον, ὁ Κρόνος περιτριγυρίζεται κι' ἀπὸ πολλοὺς λαμπροὺς δακτυλοῦς σὺν ἀκείνοις ποῦ σὰς εἶπα πρὶν ὅταν ὁποῖων δὲν ἔχουν ἀκόμα προσδιορίσει τὸ πλῆθος μὲ ἀκρίβεια.

Καθὼς βλέπετε, δὲν ἔχουν ὅλοι οἱ πλανῆτες ἴσους στὸ πλῆθος δορυφόρους! περισσότερους ἔχουν ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Κρόνος, οἱ δὲ δύο μεγαλειότεροι ἀπ' τοὺς πλανῆτας μας αὐτὸ εἶνε φυσικόν, γιατί ὅσο μεγαλύτερη εἶνε μιὰ πλανητικὴ μᾶζα, τόσο ἀργότερα θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς ποῦ θὰ γίνῃ τόσο πυκνὴ ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ γεννηθῇ δορυφόρος. Γιατί ὅμως ὁ μεγαλύτερος Ζεὺς ἔχει λιγώτερος δορυφόρους ἀπὸ τὸν μικρότερον Κρόνον, αὐτὸ δὲν ἔχει ἐξηγηθῇ ἀκόμα.

Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ αἰτία ποῦ κάνει τοὺς πλανῆτας ν' ἀκολουθοῦν στὴ τροχὴν τους τὴν ἴδιαν διεύθυνσι, τὴ διεύθυνσι περιστροφῆς τῆς ἀρχικῆς μᾶζας, καὶ νὰ κάνουν τὴν τροχίαν τους στὸ ἴδιον ἐπίπεδο, τὸ ἐπίπεδο τοῦ ἀρχικοῦ ἰσημερινοῦ, μὲ ἐλάχιστες διαφορές.

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

(***) Συνοχὴ λένε τὴ δυνάμει ποῦ συγκατεῖ τὰ μόρια τῶν διαφόρων σωμάτων κολλημένα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. ἡ δυνάμει αὐτὴ εἶνε ἐλάχιστη σὰ ἀέρια καὶ σὰ ὑγρά καὶ μεγάλη (σὲ διαφόρους βαθμοὺς) σὰ στερεὰ σώματα.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια).

Ο Μωρίς Ζιλλάρ είχε ήδη διατρέξει το ήμισυ της λεωφόρου του Μπλάκφελντ. Αλλά προς μεγάλην του απογοήτευσιν, δεν έδλεπε καμμίαν πόρτον, ούτε δεξιά, όπως έπρεπε να υπάρχει κατά τους υπολογισμούς του, ούτε καν άριστερά.

— Πέρασαν λοιπόν μέσα από τα χωράφια; έσυλλογίσθη μετά το είκοστών χιλιόμετρον. Δεν είναι άλλο!

Και διέταξε τον σωφέρ:

— Να με γυρίσης στο Λονδίνο! αλλά σιγά-σιγά, και να πηγαίνης όλο από άριστερό μέρος του δρόμου.

— Έννοια σας και ξέρω τη δουλειά μου! έμουρμούρισεν ο σωφέρ, ενώ έστρεψε το αυτοκίνητον.

— Δηλαδή; τί θέλεις να πής; ήρώτησεν ο Μωρίς με άπορίαν.

— Μοι είπατε να πηγαίνω όλο άρι-

στετε μπροστά, θα ήμουν πιο ήσυχος. Είνε... μεγάλη λούρσα αυτή που μοι ζητείτε...

— Έχεις δίκιο, απεκρίθη ο Μωρίς, Πάρε μια λίρα, άνθρωπέ μου, και ήσυχασε. Δεν είμαι κανέννας τρελλός.

Κι' έβουθίσθη πάλιν εις τας σκέψεις του, ενώ το αυτοκίνητον έτρεχε προς το Λονδίον.

Τέλος, δεξιά του δρόμου που ήκολούθουν, ο Μωρίς διέκρινεν εν τω μέσω των άγρων, ένα άλλον, στενόν και έλικοειδής, ο οποίος, — σπουδαία λεπτομέρεια, — διέτρεξε ακόμη τα ήγη τεσσάρων τροχών αυτοκινήτου.

— Έδω είμαστε! έσκέφηθη ο νεαρός ντεκτεκτίβ.

Και διατάξας τον σωφέρ να ελαττώση την ταχύτητα του αυτοκινήτου, τον ήρώτησε συγχρόνως εάν ένθυμείτο να έπηρε ποτέ τον δρομίσκον εκείνον.

— Όχι, έδήλωσεν ο σωφέρ. Εύτυχως και για μένα και για τάμαξί μου. Γιατί δεν είναι δουλειά να τρέχη κανείς σε τέτοιους δρόμους με αυτοκίνητον. Ας είναι όμως, αν έπιμένετε τώρα...

όποιος ούτε! αν ύπώπτευεν, ότι εύρίσκετο υπό την αυτήν στέγην με τον φίλον του Ουίλλιαμ Χόλκερ, έδλεπε με κάποιαν ευχαρίστησιν, ότι είχε χαλαρωθί όλίγον ή έπιτήρησις των ληστών.

Δεν ήλπιζε βέβαια να δραπετεύση, ή να χαριστείτο όμως, διότι το παράθυρον του δωματίου του, εις εκείνην την βίλλαν, δεν είχε κάγκελα όπως το άλλο, και διότι ήτο άπηλλαγμένος από την όγληράν παρουσίαν ενός δεσμοφύλακος.

Την ήμέραν εκείνην, από την φυλακήν του, είχε ακούση όλίγας λέξεις από την φιλονικίαν μεταξύ του 'Αμερικανού και του Σκυλοκεφάλου' άλλ' ενώ δεν ήμύρρεσε να αναγνωρίση την φωνήν του Ουίλλιαμ Χόλκερ, είχε έννοήση από τον τόνον και το ύψος του Σκυλοκεφάλου, ότι ή ληστής άπετείνετο προς κάποιον αίχμαλώτον.

Και όταν ήκουσε τας τελευταίας λέξεις «αύριο το πρωί θα ποθάνης», έφριξε συλλογισθείς, ότι ή ίδια τύχη έπερίμενε και αυτόν, εάν ο συμβολαιογράφος του έβράδυνε να στείλη τα λύτρα του...

Διά πρώτην φοράν, από της αίχμα-

λώσιώς του, ο μαρκήσιος Δερινύ άπηλπίσθη ότι θα επανέδλεπε ποτέ εκείνον, τον όποιον ήμπορούσεν εις το έξής να ποκαλή υιόν του και τον όποιον ένόμιζεν ακόμη φυλακισμένον άντι του αληθινού κλέπτου «Ρ».

Ο Σκυλοκέφαλος τον έπεσκέπτετο συχνά και κάθε φοράν ο μαρκήσιος παρητήρει, ότι ή άγριότης του και ή δυστροπία του έμεγάλωναν.

Κοροϊδεύετε; του είπεν εκείνην την ήμέραν. Έγράψατε, ναί ή όχι; Αρχίζω να ύπώπτεύωμαι, ότι μοι παίζετε κανένα παιγνίδι.

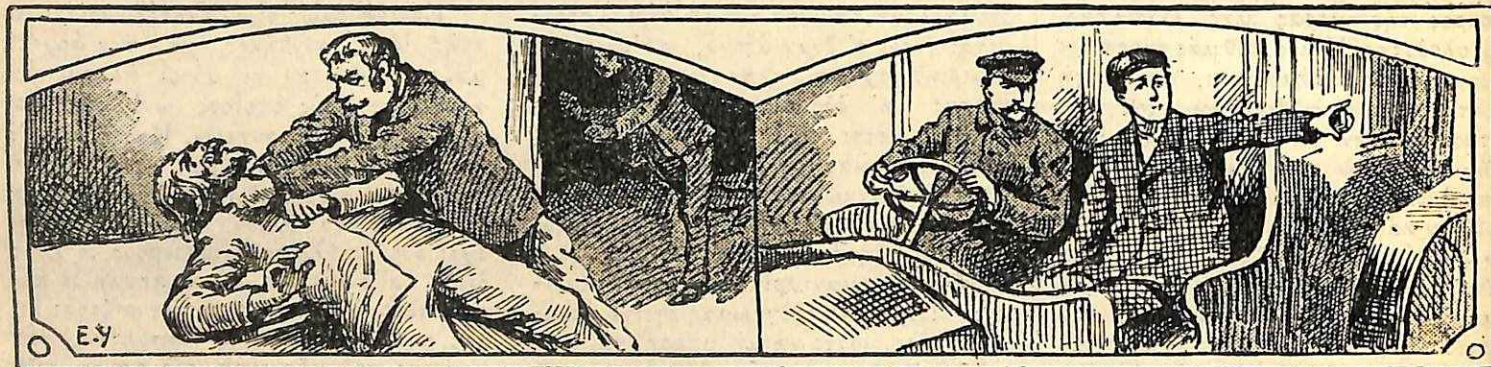
— Έγραψα, απεκρίθη ο μαρκήσιος, και είμαι ήτοιμος να έαναγράψω, μήπως τυχόν παρέπεσε ή πρώτη έπιστολή. Βεβαιωθήτε, ότι έγω άνυπομονώ περισσότερο από σας να λάβω άπάντησι.

— Καλά όλ' αυτά, να ξέρετε όμως, ότι αν σε δυο μέρες, ή άπάντησις δεν έχη φθάση, — και άπάντησις, έννοείται, εύνοική, — θα σας βάλω νηστεία. Μη γελάτε! Κάθε μέρα, το ψωμί που θα σας δίνω, θα ελαττώνεται κατά το έν τρίτον.

(Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

— Ένώ ο Μωρίς Ζιλλάρ έτρεχεν εις άναζήτητήν του, ο μαρκήσιος Δερινύ, ο λωσίας του, ο μαρκήσιος Δερινύ άπηλπίσθη ότι θα επανέδλεπε ποτέ εκείνον, τον όποιον ήμπορούσεν εις το έξής να ποκαλή υιόν του και τον όποιον ένόμιζεν ακόμη φυλακισμένον άντι του αληθινού κλέπτου «Ρ».

— Ένώ ο Μωρίς Ζιλλάρ έτρεχεν εις άναζήτητήν του, ο μαρκήσιος Δερινύ, ο

στερά. Έτσι δεν μοι είπατε, νομίζω;...

— Λοιπόν;

— Μα δεν ξέρετε, ότι στην 'Αγγλία πάντα πηγαίνουν άριστερά;

— Α το είχα ξεχάση. Έμπρός λοιπόν, φίλε μου, και σιγά-σιγά, έ;

Μετ' όλίγον ο Μωρίς Ζιλλάρ ήρώτησε:

— Ένας μόνον δρόμος υπάρχει για να πάη κανείς στο Μπλάκφελντ;

— Όχι, υπάρχουν δυο, απεκρίθη ο σωφέρ. Πρώτα αυτός, που είναι παλιός, ο γνωστότερος. Και ο νέος, που είναι ο καλλίτερος.

— Καλλίτερος! άνέκραξε ο Μωρίς Ζιλλάρ. Τότε λοιπόν θα συχνάζεται περισσότερο άπ' αυτόν.

— Πολύ περισσότερο.

— Γρήγορα στο Λονδίνο! Και άμα φθάσωμε κεί, να πάρης τον νέο δρόμο και να με πές πάλι, σιγά-σιγά, εις το Μπλάκφελντ.

Ο σωφέρ έφάνη μίαν στιγμήν δισταζών κ' έξαφνα είπει:

— Συγγνώμην, κύριε! αλλά... αν είχατε την καλωσύνη να με πληρώ-

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΒΑΤΡΑΧΙΝΑ

Είπε ή Βατραχίνα:

— Πάτια μου και Χήνα, Τόση περιφάνεια Στο χωριό σας άστε. Σεις σάν τα γεράνια Δε σας βλέπω νάστε, Που ζητάν ξεφτέρια Νά φαγούν στάστέρα... Μέσ' στά δροσερά μου, Τά βαλτόνερά μου, Προθύμες κοπιάστε Καί, σάν τις λευκοίλες Όμορφες βαρκούλες, Λάμνετε και τρέχτε, Καί με τά βατράχια, Μέσ' από τα βράχια Σάν έμένα παίχτε...

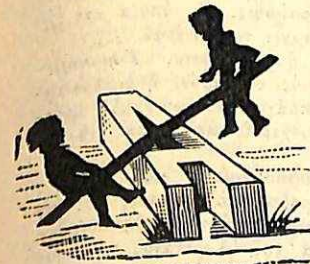
— Σε νερά καθάρια Μάθαμε, καίμενη, Κι είσαι άπ' το κεφάλι Σε κακό έσύ χάλι Κι είσαι ως στά ποδάρια Καταλασπωμένη! — Δε μάς λέτε τότε, Μ' όλη σας τη μύτη, Τί όλη μέρα τρώτε Στόμωφό σας σπíti; — Ό, τι κι ό, τι... Δε μάς μέλει Σκυληκάκια, σάν το μέλι, Κι ή κυρά μας... ό, τι θέλει Να μάς ρίξη, που πετιέται Κι από άνθρωπος δε ζητιέται. — Μα, καλόγνωμες κυράδες, Του γλυκού νερού νεράδες, Κάλλιο απόξω νάχω σόμια Λερωμένο, μα στο στόμα Να μη ρίχνω... κάθε βρώμα! —

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΑΜΠΑΝΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΟ την 'Αποκρηά στη Σαρακοστή, το πέρασμα εις φοβερά απότομο. Μετά το χορό, ή προσευχή μετά το φαγοπότι ή νηστεία μετά τη χαρά, ή θλίψις. Είνε σά να περνά κανείς από την ήμέραν στη νύκτα, χωρίς να μεσολαβή δεινόν! Είνε σά να διαβέχωνται τον ήλιο του μεσημεριού άμέσως τὰ μεσυνύκτια σκοτάδια. Αλλά πότε συμβαίνει αυτό το ξαφνικό; Ποιά είναι άκριδώς ή ώρα και ή στιγμή του απότομου περάσματος; Η Έδω δεν το καταλαβαίνουμε διόλου. Εημερώνμαστε μασκαρευμένοι και γλεντοκοπούντες, χωρίς να μάς έχη πη τίποτα, ότι ή νέα ήμέρα είναι καθαρά και άγια. Έχω όμως μια παιδική άνάμνησι από τα περίφημα άλλοτε ζακυν-

θινά Καρναβάλια. Έκει-πέρα, ή φοβερή ώρα είναι ώρισμένη! Είνε ή πέμπτη του απογεύματος της τελευταίας Κυριακής. Στής Λέττης χορεύουν ή δυο πλατείες μαυρίζουν από πλήθος εύθυμο, τρελλό! οι μασκαρόδες άνεβοκατεβαίνουν με φωνές, με γέλια και με άστεία! το άποκρηάτικο γλέντι βρίσκεται 'ς όλη του την άκμή. Κι' άξαφνα, συμβαίνει κάτι που το περιμένουν όλοι και δεν το περιμένει κανείς: 'Αντηχεί, ξεκουφαίνει μια καμπάνα. Μια μεγάλη καμπάνα, ή μεγαλύτερη του πανύψηλου καμπαναριού των Αγίων Πάντων. Έκει, στη μέση του μικρού δρόμου, που ένώνει σάν ένα διάδρομος τὰ δυο σαλόνια, της δυο πλατείες, — επάνω από τὰ μαύρα κύματα του πλήθους, αρχίζει το βαρύ, το μονότονο, το σαρακοστιανό, το πένθιμο λάλημά της: Ντάννν!... Ντάννν!...

Έξακολουθεί ως πέντε λεπτά της ώρας, κ' έπειτα τίποτα, ήσυγία... Αλλά το μεγάλο μήνυμα έδόθη. Από μακριά ή από κοντά, τάχουσιν όλοι ως τὰ πέρινα της χώρας. Οι άνθρωποι άναντινάχθησαν ξαφνισμένοι, ξεσκουεώθηκαν, σταυροκοπήθηκαν, είπαν ο ένας στον άλλο και του χρόνου! Το γλέντι μια στιγμή κόπηκε, οι χοροί σταμάτησαν, τὰ όργανα σάπασαν, τὰ γέλια έμειναν στη μέση: Το Καρναβάλι πέθανε — ζήτω ή Σαρακοστή! Και νά, σε λίγο από κάποιο δρόμο που καταλήγει στην Πλατεία, ξεπροβάλλει μια παράξενη συνοδεία κ' άντηχούν πένθιμες ψαλμωδίες, που κάνουν πάλι τον κόσμο να ξεκαρδίζεται! από τὰ γέλια: Είνε ή κηδεα του Καρναβαλιού, το «πόβερο Καρναβάλι». Κηδεύεται μια μάτνα, επάνω 'ς ένα μεγάλο φορτίο, περιστοιχισμένο από μαύρους ντομινοφόρους μ' άναμμένα κεριά. Η τελευταία της ήμέρας μασκαράτα.

Τρέχουν να την ιδούν και να την ακολουθήσουν, — αλλά όχι όλοι. Οι πιο θρησκοί προτιμούν να μπουν στην Έκκλησιά, που έχει άνοιξη της πόρτες της με τον πρώτο κύπο της καμπάνας. Σε λίγα λεπτά, είναι ξεχειλη. Κι' ενώ, απέξω, οι γλεντζέδες κηδεύουν με γέλια — αλλά και μ' ένδόμυχη θλίψι, — το πόβερο Καρναβάλι, οι θρησκοί μέσα άκουύν το τροπάρι που άντηχεί κ' αυτό σάν ένα σύνθημα: «Ψυχή μου, ψυχή μου, ανάστα, τί καθεύδεις; ιδού το τέλος έγγίγει...» Το τέλος της χαράς, το τέλος του γλεντιού. Τώρα προσευχή και νηστεία... Από της άνοικτες πόρτες της Έκκλησίας, οι θρησκοί βλέπουν έξω τους τελευταίους μασκαράδες, που τριγυρίζουν ακόμη στην Πλατεία, και τους λυπούνται κατάκαρδα σάν άμαρτωλούς...

Έτσι γίνεται, έτσι έγινετο τουλά-

χιστον τότε 'στην πατρίδα μου, το πέρασμά από την 'Αποκρηά στη Σαρακοστή. Και θυμούμαι ακόμη τον κλονισμό που μοι έδινε ή βαρειά, ή πένθιμη, ή ξαφνική εκείνη καμπάνα του δειλινού, μέσα στο κορύσωμα της χαράς, κ' έπειτα το φοβερό εκείνο «Ψυχή μου, ψυχή μου...» Ακόμη και τώρα, όπου κ' αν βρεθώ το δειλινό της τελευταίας Κυριακής, μοι φαίνεται πως άκούω την καμπάνα των Αγίων Πάντων, σά σάλπισμα Δευτέρων Παρουσίας, και κάνω το πέρασμά μου από την 'Αποκρηά στη Σαρακοστή με την παιδική αυτή άνάμνησι...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α') Παιγνιον

Έστάλη υπό της Μουσίνης

	A	PI	A	
ΔΗΣ	KI	ΣΤΕΙ	ΤΙ	ΔΗΣ
ΜΕΙ	ΔΑΣ	ΠΑ	ΝΩΝ	ΜΙΑ
	ΩΝ	E	ΦΩ	

Να συναρμολογηθούν αί συλλαβαί αύται, ώστε ναποτελεσθούν τὰ όνόματα τεσσάρων αρχαίων Στρατηγών.

β') Δια τούς Τελλομαδεΐς

Έστάλη υπό του Έκπορητου της Έπταλόφου

n-j***-s*cr*t*-n*-'st-j*m**s-
n-j***-c*mp*ti*

Δήλωσις: Αί λύσεις — όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται άπαραίτητως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματισμού.

Λύσεις του 11ου φύλλου

α') Ιδού πως συναρμολογούνται τὰ κομμάτια του χωροφύλακος. — β') 'Αμ-δούργον, Βέρνη, Αίλλη, Βορδω, Μασσαλία, Τεργέστη. — γ') Φωταέριον, (φῶτα, έριον, Ριον, Ίον, έν.) — δ') Les gros poissons mangent les petits.

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

(Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 98.)

ΚΑΤΙΝΑ: — Μαμά! μαμά! Εἶνε ἡ Μαργαρίτα!... Αὐτὴ μοῦ ἐντυνε τῆς κουκλὲς μου! Τὸ θυμάμαι ἐγὼ!

ΡΟΖΙΤΑ σκεπτική: — Μαργαρίτα... ναί... Μαργαρίτα... Σὰ νὰ θυμῶμαι τώρα, πὼς ἄλλη φορὰ μ' ἔλεγαν ἐτσι...

Η ΜΑΜΜΑ τὴν σφίγγει στὴ ἀγκυλιά της: — Μαργαρίτα μου!... ἀγάπη μου!...

Ἐσὺ σ' αἰ λοιπὸν ἡ κόρη μου, πού τὴν ἔχασα καὶ τώρα τὴν ξαναβρίσκω;... ὦ, Θεέ μου! τί εὐτυχία!... Ἀγαπημένο μου παιδί!... Χρυσό μου. (Τὴν καταφιλεῖ. Ἡ Κατίνα χοροπηδᾷ καὶ ξεφωνίζει ἀπὸ τῆς χαρᾶς της. Ἡ Ροζίτα, μηχανικῶς, ἀνταποδίδει τὰ μηχανικά φιλία.)

Η ΜΑΜΜΑ: — Ἐλα, Μαργαρίτα μου, θυμήσου κι' ἄλλα... Μπορεῖς νὰ θυμηθῇς πὼς ἔφυγες ἀπὸ τὸ σπίτι μας;

ΡΟΖΙΤΑ: — ὦ, ναί... τώρα τὰ βλέπω μπροστά στά μάτια μου ὅλα. Ἦμουν ἔξω, στὸ δρόμο, κ' ἐπαῖξα σὲ μιὰν ἀρχὴ μανάχης μου... Ἡ φίληνάδες μου ἦταν μακριὰ... Ἐξαφνα εἶδα μιὰ γοργά... Μ' ἐξύγωσε, ἄρχισε νὰ μοῦ γλυκομιλᾷ καὶ μοῦ ἔταζε νὰ μοῦ δώσῃ μπουκίονια, ἀν ἤθελα νὰ τὴν ἀκολουθῇσω... Τὸ πίστεψα καὶ τὴν ἀκολουθῆσα. Ἀλλὰ τότε μ' ἄρπαξε, μ' ἔχωσε ῥεσ' ἐν' ἀμάξῃ καὶ μᾶφισε κλεισμένη ἐκεῖ μέσα ὥρες πολλὰς... Ὑστερα, ἀμα βγήκα, δὲν ἐγνωρίζα πιά τὸν τόπο πού βρισκόμουν.

Η ΜΑΜΜΑ: — Ἀχ, αὐτὸ πού ἔλεγα πάντα!... Ἡ γυφτισσὲς σ' ἔκλεψαν, παιδάκι μου, ἡ παληογύφτισες, ἡ κακούργες!...

[Τὴ στιγμή ἐκείνη κτυπᾷ ἡ πόρτα. Ἡ Μαμά σηκώνεται καὶ ἀνοίγει. Στὸ κατώφλι παρουσιάζεται μιὰ γοργὰ μελαψή, κακοντυμένη, μὲ ἄγρια μάτια. Εἶνε ἡ Γύφτισσα.]

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἡ ἴδιες καὶ ἡ Γύφτισσα

Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ: — Μήπως εἶδες, κυρά μου, κανένα κοριτσάκι;... Τόσκιτα γιὰ θέλημα, δὲν ἐγύρισε ἀκόμα καὶ φοβοῦμαι ἡ κακομοῖρα μὴ μὴ χάθῃκε.

ΡΟΖΙΤΑ: — Αὐτὴ εἶνε!... Αὐτὴ μ' ἐπῆρε ἐκείνη τὴν ἡμέρα!... Τώρα τὸ θυμοῦμαι... Μαμά! μαμά! τὸ θὰ σου!... κρύψε με! ὑπεράσπισέ με! θὰ μὲ ξαναπάρῃ!

Η ΜΑΜΜΑ, στὴ Ροζίτα: — Μὴ φοβάσαι, παιδί μου! Δὲν θὰ σὲ πάρῃ πιά κανένας.

Ἡ γοργὰ Γύφτισσα, φοβισμένη, ὀπισθοχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, γιὰ νὰ φύγῃ. Ἡ Μαμά ὁμως τρέχει καὶ τῆς κόβει τὸ δρόμο].

Η ΜΑΜΜΑ: — Στάσου!... Ἀπὸ πού ἔκλεψες αὐτὸ τὸ παιδί;

Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ, φοβισμένη, τραυλίζει: — Μά... μά, κυρά μου...

Η ΜΑΜΜΑ: — Ἐλα, πές μου τὴν ἀλήθεια. Τώρα τὰ ξέρω δία.

Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ: — Ἀπὸ ἕνα χωριό, πού περάσαμε μιὰ φορὰ...

Η ΜΑΜΜΑ: — Πόσος καιρὸς εἶνε;

Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ: — Τέσσερα... πέντε χρόνια.

Η ΜΑΜΜΑ: — Μὴν ἦταν μιὰ Τετάρτη;

Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ: — Δὲ θυμάμαι... ναί, μοῦ φαίνεται... μιὰ Τετάρτη.

Η ΜΑΜΜΑ: — Καλὰ. Δὲ θέλω τίποτ' ἄλλο. Καὶ τώρα, φύγε!... γοργόρα!... Φύγε ἀμέσως, κι' ὅσο μπορεῖς πύδ μακριά, γιατί, ἀν σὲ ξαναἰδῶ κι' αὐριό ἐδῶ, θὰ σὲ καταγγείλω στὴν Ἀστυνομία.

[Ἡ Γύφτισσα τρέπεται εἰς φυγὴν χωρὶς ἄλλη λέξη. Ἡ Ροζίτα πέφτει στὴν ἀγκυλιά τῆς μητέρας της.]

ΡΟΖΙΤΑ: — Ἐφυγε! πάει!... Δόξα σοι ὁ Θεός!... Τώρα πιά δὲν φοβοῦμαι.

Η ΜΑΜΜΑ: — Ἀγάπη μου! χρυσό μου! Εἶσαι σὺ, πού σὲ κλαίγω τόσον καιρό;... (Πάλι τὴν καταφιλεῖ.)

ΚΑΤΙΝΑ: — Ἀ, μαμά!... Ἐμένα μὲ ξεγύρισε;

Ἡ Μαμά παύει κοντά της καὶ τὴν Κατίνα, καὶ τὰ δύο ξανά κεφαλάνια τῶν κοριτσιῶν ἐγγιζοῦν, δεξιά μ' ἀριστερά, τὸ δικό της.)

Η ΜΑΜΜΑ: — Ὅχι, παιδί μου, καὶ σένα, καὶ σένα!... Χρυσές μου κορούλες! Ἀ, τί εὐτυχισμένες θὰ εἴμαστε τώρα!...

Α ὁ λ α ἰ α

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1915

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τέλλος Ἀγλας (Ἐλαβεν ἐν ὅλῳ εὖσημα 100.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὑπὲρ Πατριδός, 91.—Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, 88.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐνα Χιωτάκι, 87.—Πρόμαχος τῆς Ἐπταλόφου, 85.—Μεγάλη Ἑλλάς, 84.

ΕΠΑΪΝΟΣ: Ἀσθήμα τῆς Πατριδός, 78.—Ἐλπιδοφόρος Κυανόλευκος, 77.—Γενναῖος Στρατηλάτης, 73.—Τροπαιοῦχος Ἑλλάς, 71.—Ἰνώ, 67.—Ποικιλύσσα τῶν Δολλαρίων, 65.—Λευτεριά στὸς Σκλάβους, 65.—Τρικυμία, 60.—Χάρις, 57.—Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, 57.—Ναυτάκι τῆς Ἀλήμου, 54.—Πληγωμένος Ἡπειρώτης, 52.—Πεταχτὴ Νεραϊδοῦλα, 51.—Πειρακτῆριον, 50.—Ἐτασθὴς τοῦ Ἰδεώδους, 49.—Στεναγμός τοῦ Ἀνέμου, 48.—Ἐνετικὸς Λέων, 48.—Ἡρωικὰ Σάρος, 46.—Λαφροστεφὴς Βασίλειος, 45.—Πηλεὺς, 44.—Παυτοκράτωρ, 43.—Ἐνωσις τῆς Κρήτης, 43.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μικρὸς Πρόσκοπος, 39.—Ὀμηρικὸς Ἦσος, 39.—Νέος Ἑλληνας, 34.—Ὀμηρία, 33.—Ἑλλάς τοῦ Κωνσταντίνου, 30.—Ἐξοδὸς τοῦ Μεσολογγίου, 29.—Τρελλὴ Ναυτοπούλα, 28.—Μικρὸς Ζωγράφος, 25.—Καλλιτέχνης Φειδίας, 24.

Οἱ λαδόντες Εὖσημα κάτω τῶν 20 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.

Ἐπίσης δὲν ἀναφέρονται κ' ἐκεῖνοι, πῶν ὁποῖον δὲν ἐλήφθη ἡ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ἐπιβληθεὶς Σημείωσις. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀδρα μὲ 116 Εὖσημα, ὁ Νικητὴς μὲ 92, (αὐτὸς, ὑποβέβω, δὲν ἔστειλαν Σημείωσιν, διότι ἐξαβύθησαν ἄλλοτε), ὁ Ἀ-ρουπνος Φύλαξ μὲ 78, ἡ Ροδοδάφνη μὲ 63, καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπαιρναν Ἑπαινον. Πιθανὸν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦ, νὰ ἔστειλαν Σημείωσιν καὶ νὰ μὴν τὴν ἔλαβαν.

Πολλοί, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1915, ἔλαβαν εὖσημα μὲ δύο Ψευδώνυμα. Διὰ τοῦτο παρουσιάζουν σήμερον ἀριθμὸν Εὖσημων μεγαλύτερον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον σημειώνουν οἱ Στατιστικοί μας, ἀγνοοῦντες αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν, διὰ νὰ κάμουν τὴν ἄρθρουν. Τὸ σημειῶν δὲ νὰ μὴν παρανευθῶν.

Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὖσημων τοῦ 1915, ἀκριβεστάτας, αἱ ὁποῖαι μ' ἐδοῦντο πολὺ εἰς τὴν ἐξέλεξιν τῶν Σημειώσεων καὶ τὴν ἐξαγωγήν τῶν Ἀποτελεσμάτων, μοῦ ἔστειλαν οἱ ἐξῆς: Ἑλλήν Στρατιώτης, Χάρις, Νικηφόρος Εὐζώνος, Ἐνα Χιωτάκι, Ἐθνικὸν Ὀνειρον, Δημ. Στ. Χρησιδης, Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, Ὑπὲρ Πατριδός, Ἀσθήμα τῆς Πατριδός, Τροπαιοῦχος Ἑλλάς, καὶ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου. Ἀπονέμω 20Ε εἰς ἕκαστον μετὰ τῶν εὐχαριστιῶν μου.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖα τῶν συμφώνων μὲ τὸν Ὁδηγόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητὴς εἰς τὸ μάθημα, θέλων νὰ ὁμιλήσῃ ὀλίγον καὶ περὶ πολιτικῆς, ἐρωτᾷ:

— Καὶ πού, νομίζετε, πρέπει νὰποδοθῇ ἡ πτώσις τοῦ μάρκου;

Τουροκομερίτης. (ἀνακηδὼν ἀπὸ τὴν θέσιν του): Πού ἄλλου, κύριε καθηγητά, παρὰ εἰς τὴν ἑλξιν τῆς γῆς;

* * *

Ὁ Ἐπισκέπτης: — Ἀπάνω εἶνε ὁ μπαμπᾶς;

Ὁ Τοτός: — Ὅχι, κύριε, μόλις βγήκε.

Ὁ Ἐπισκέπτης: — Θάγρηξ νὰ ἐπιστρέψῃ;

Ὁ Τοτός: — Μὴ στείμῃ, νὰ τὸν ρωτήσω... Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόδου τῆς Πατριδός.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐνδριπίδου τὴν 23 Φεβρουαρίου 1916

ΕΧΩ πάρα πολλὰ γράμματα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Κ' ἐπειδὴ τὴν ἐρχομένην θὰ ἔχω ἀκόμη περισσότερα, εἶνε ἡ ἐποχὴ, βιέτετε, πού τελειώνουν τὰ γλέντια, ἡ φασαρία, καὶ καλένας; θυμᾶται νὰ γράψῃ, — θάπαντῶσω σήμερον ῥεσ' ὅλους, ἀλλὰ μὲ λίγα λόγια στὸν καθένα.

Χαίρω διὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Συλλόγου σας. Κυρίακὴ Εὐκλεία, καὶ εὐχομαι πᾶσαν εὐδοκίαν καὶ προκοπὴν.

Ἐκαμὲς πολλὰ καλὰ πού ἀπεφάσεις νὰ μοῦ γράψῃς, Ὀνειρον τῆς Κύπρου. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐδίδεξα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐλπίζω νὰ διακριθῇς.

Μὴν ἀπελπίζεσαι διὰ τίποτε, Ἀκτὴς Ἡλίου. Καὶ ξεσπάθωμα θὰ ἐπιτύχῃς κάποτε, ἀν ἐπιμείνῃς, καὶ διὰ τὴν σελίδα θὰ γράψῃς καλλιτέρα πράγματα. Στὰ νέα πού μοῦ ἔστειλεις βλέπω κάποιαν προδοῦν.

Φυσικά, Μεσοημερικὴ Ἀκτὴ, τώρα πού ἡ Σελὶς Συνεργασίας εἶνε ἀραιότερα, ἔγω τόπον νὰ δημοσιεύω καὶ κατὰ τερπνοτέραν. Ἀλλως τε δι' αὐτὸ ἐγενεῖν ἡ ἀραιώσις, ἡ ὁποία καὶ τὴν ἰδίαν τὴν Σελίδα κάμνει τερπνοτέραν.

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, Τουροκομερίτη. Δυστυχῶς, πρὸς τὸ παρόν, ἡ διςεβδομαδιαία ἐκδόσις εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον. Αἱ περιστάσεις εἶνε πολλὰ δυσχερεῖς ἀκόμη καὶ διὰ τὴν ἐβδομαδιαίαν.

Ὁ ἴδιος ὁ Τουροκομερίτης μοῦ γράφει: «Ἐκπληξὴν μοῦ ποιεῖ τὸ γεγονός, ὅτι τὸ περιοδικὸν «Παιδικὸς Ἀστὴρ» ἀνεδημοσίευσεν τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος πρὸς τριετίας. Ἐγὼ νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἀν ὁ ἐν λόγω Ἀφρικανικὸς Λέων δικαιούται νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸ ἐν λόγω περιοδικόν».

Ἐγὼ δὲκχο γι' αὐτὰ πού γράφεις, Ἐσμε-οῦλάδα, περὶ τῆς καταλήψεως τῆς Κερκύρας ἀπὸ τοὺς Γάλλους. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! ὑπομονὴ καὶ ὅλα θὰ περάσουν. Αἱ λύσεις ἐλήφθησαν καὶ αἱ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθησαν.

Σοῦ ἔστειλα, Μυροδὴν, ἕνα κάλυμμα. Ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν δημοσιευθῇ, αἱ λύσεις εἶνε δεκαί. Ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία εἶνε πάντοτε συνδρομητρία, ἀλλὰ δὲν ξέρω διατὶ δὲν γράφει τώρα συχνά.

Μεγά εὐτύχημα, Τροπαιοῦχην, νὰ ἔχετε τόσον καλὸν καθηγητὴ. Αὐτὸ πού μοῦ γράφεις: «κάθε ὥρα Ἑλληνικὸν πού περνᾷ, ξέρω ὅτι μὲ κά-νει καλλιτέχνη», εἶνε πολὺ σπάνιον.

Ὡστε σὺ τώρα φροντίζεις γιὰ τὸ σπῆτι, Μία Τρελλοῦλα. Μπράβο, αὐτὸ εἶνε πολὺ καλὸ. Καὶ τὸ νὰ ξαναγίνεσαι παιδί μόνον κάθε Σάββατο πού

ἐρχονται αἱ φίλαι σου καὶ παίζετε στὴ σοφίττ, μοῦ φαίνεται ἀρετόν...

Τὸ Βόρειον Σέλας—τοῦ ὁποῖου ἔλαβα ὅλας τὰς ἐπιστολάς,—πληροπορεῖ τὴν Νηριωτοπού-λαν, ὅτι ὅχι μόνον δὲν φοβάται τὰ ποντίκια, ἀλλὰ καὶ τὰ πᾶναι μὲ τὰ χέρια της. Μιὰ μέρα, στὸ σταῦλο, ἔπιασε ἕνα ποντικὸ ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἔδωσε τῆς Ψιφίνας. Κ' ἔναν ἄλλον πού τὸν ἔπιασε τὸ δόκανο, τὸν ἔχει ῥεσ' ἕνα μεγάλον κομτὶ καὶ τὸν τρέφει. Τί λέτε γι' αὐτό;

Ἐλαβα, Ἐνετικὸν Λέον, καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ναί, κ' ἐγὼ ἐλπίζω, ὅτι οἱ φίλοι μου, μὲ τὸ ξεσπάθωμα, θὰ μὲ βγάλουν ἀπὸ τὴν δυσχέρειαν καὶ δὲν θάναγκασθῶ ὅτε τὰς σελίδας νὰ ἐλαττώσω, οὔτε τὴν συνδρομὴν νὰ ἐξήσω.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Ἀχιλλεῦ Κ. Β. διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ὥστε ἂν θέλῃς νὰ μοῦ γράψῃς καὶ νὰ σοῦ ἀπαντῶ ἐδῶ, πρέπει νὰ πα-ρη; ψευδώνυμον.

Μὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, Κυκλαμιά, ὅτι οἱ ἐκ Κεφαλληνίας φίλοι καὶ φίλαι μου διακρίνον-ται εἰς ὅλα. Ἀλήθεια, εὐρίσκες εὐχαρίστησιν νὰ διαβάζῃς τὴν ἀλ-ληλογραφίαν πα-λαιῶν μου τό-μων; Φαντάζο-μαι ὅτι λοιπὸν πύ-σον σ' εὐχαριστεῖ ἡ ἀνάρτησις τῆς ἐφετείνης.

Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημα-σίαν, Νικηφόρε Εὐζώνε. Τὰ παι-διά σου ἀκούουν πρῶτον φορὰν ἀ-πὸ τὸ στόμα τοῦ καθηγητοῦ των μίαν λέξιν, τὴν ὁποῖαν ἐνόμизαν ἀπαγορευμὴν ἢ νὰ διὰ τὴν ἡλικίαν των, φυσικὸν εἶνε νὰ παρανευθῶν.

Ἄμα τὴν ἀκού-σαν καὶ δευτέ-ραν φορὰν, δὲν θὰ ταραχθῶν καλῶ-λο.

Περὶ ἑρῶν πρᾶγ-μα! Οἱ περισσό-τεροι πού παρου-σιάζουσιν ὡς νονοὶ διὰ τὸ γάτακι τοῦ Νικηφό-ρου Εὐζώνου, προτείνουν τὸ ὄνομα Ἀνδρεάκι. Διὰτὶ ἀρά γε; τὸ βρισκὼν γαλίστικο; Ὄπως δὲ, ὁ Νικηφόρος Εὐζώνος εἰμπορεῖ νὰ τοὺς εὐχαρίστησῃ.

Εὐχάριστον πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας, Κλέφτικο Βόλι. Διαγωνισμὸν μεταφράσεως ἐκ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ δὲν κάμνω, διότι εἰς τὸ Σχολεῖον γίνονται μὲ τὸ παραπάνω.

Ἐνδοξὴ Ἑλλάς, σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τρεῖς νέους ἀγοραστάς. Ὁ γρίφος ὅμως πού μοῦ στέλλεις, δὲν ἔχει λύσιν. Μὴν ἐσχάσης ἄλλοτε νὰ τὴν σημειώσῃς; εἶνε ἀπαραίτητον.

Ἐδείξα τὴν ἐπιστολήν σου, Πρόσφωξ, εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου. Τώρα εἶνε πολὺ καλὰ κ' ἐτοιμάζει τὴν διαλέξιν περὶ τῶν Παράσχων, τὴν ὁποῖαν θὰ κάμῃ εἰς τὸν «Παρνασσόν» τὴν ἄλλην Τετάρτην, 9 Μαρτίου.

Ἡρώτις τῆς Μανωλιάσας, χαίρω πού ἐγε-ινε; καλὰ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν μοῦ ἔγραψες τόσον καιρό; Ἐλέγα κ' ἐγὼ, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὲ ξερχθῇ μιὰ τόσο ἐνθουσιώδης φίλη μου!... Γράψε μου τώρα.

Ἡ Ἡρώτις τῶν Ἀκροκεραυνίων μοῦ γρά-φει, ὅτι, ἀν δὲν ἐπιτύχῃ τὸ ξεσπάθωμα, προτιμότερον εἶνε νὰ ἐξήσω τὴν συνδρομὴν παρὰ νὰ ἐλαττώσω τὰς σελίδας τοῦ φύλ-λου. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη ὅλων ἀνεξαιρέ-τως, ὅσοι μοῦ ἔγραψαν δι' αὐτὸ τὸ ζήτη-μα καὶ μὲ κολακεύει πολὺ, διότι μαρτυ-ρεῖ πόσον μάγαπουν καὶ μ' ἐκτιμοῦν.

Ὁ Ἀνδρειωμένος Κουραμπιές, παραδείγ-ματος χάριν, μοῦ προτείνει νὰ κάμω τὴν συνδρομὴν δωδεκάδραχμιν καὶ σιγὰ σιγὰ νὰ τὴν αὐξάνω, καὶ νὰ βελτιώνω ὅλον τὸ φύλλον, ὥς νὰ τὸ κάμω τέλος δε-καεξαεῖδιον. Καὶ ἄλλα σχέδια πολλὰ, τὰ ὁποῖα θὰ μοῦ γράψῃ, ὅταν ἀποκρυσταλ-λωθῶν εἰς τὸν νοῦν του. Λοιπὸν, ἄς πε-ριμένω. Ἀν καὶ δὲν θὰ χρειασθῶν, διότι τὸ ξεσπάθωμα θὰ ἐπιτύχῃ, δηλαδὴ θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐκδοσιν ὡς ἔχει. Ἀργό-τερα, ἀμα ἡσυχάζουν τὰ πράγματα, βλέ-πομεν διὰ βελτιώσεις.

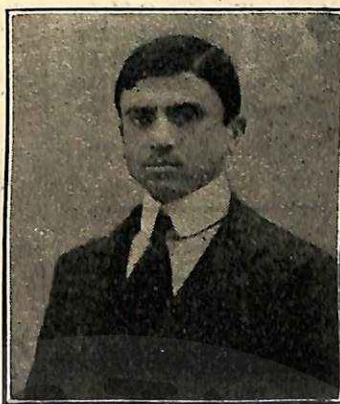
Ἐραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Πεταχτὴ Νε-ραϊδοῦλα, Ἑλλάς τοῦ Κωνσταντίνου, Τρελλὴ Κορφατοπούλα, Φρεάντης, Παναχάς, Φει-δίας, Ὑπὲρ Πατριδός, Ὑπόδοιλος Ἑλληνας, Ἀσθήμα τῆς Πατριδός, Πλάτανος καὶ Ἐλ-λὰς.

Κ. Δ. ΣΤΟΥΜΠΙΑΔΗΣ ἐν Χαλ-κίδι. Β' Βραβ. 11 καὶ 12 Σεπταθ. ὡς Ναυτάκι τ. Χαλκίδος καὶ Δη-μοψ. 1912 ὡς Ὀνειρεμένη Ἑλλάς.

ΣΕΡΓΙΟΣ ἸΜΑΥΡΙΔΗΣ (Πλοί-αρχος Νέος) ἐν Θεσσαλονί-κῃ. Β' Βραβεῖον 12ου καὶ 14ου Δια-γωνισμοῦ Ξεσπαθώματος.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Γ. ΒΑΛΑΣΑΚΗΣ (Ἑλληνικὸς Στρατός) ἐν Σαρά-τι. Β' Βραβεῖον 13ου Διαγωνι-σμοῦ Ξεσπαθώματος.

αἱς τῆς Ἑλλάδος. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγ-γελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ τὸν λόγια ἢ τὰ ξεσπαθώματα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Παιδικὴ Εὐφροσύνη».—«Ὁ Φιλόμαχος».—«Ἀνέκδοτον Ἱεροκήρυκος».—«Ἐκθεσις τῆς περυσινῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀρσακείου».—«Ἀγγιστον Μέλλον».—«Δυστυχεῖς Σέ-ρβοι!».—«Ναί, ἔλλα!».—«Πολεμικὸν ἀ-νέκδοτον».—«Ρημῆδι».—«Εὐγενὴ Αἰσθη-τικὸν».—«Ἀπὸ τὸν χειμῶνα».—«Τί νο-στίζει ἡ φίλα».—«Πρόσφωξ» κτλ.—Μία παροιμία.—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διά-φορα διὰ τοὺς Ἑβδμ. Διαγωνισμοὺς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεύεται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δι. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεύμενα ἴσχυουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ὁ-νήκουν εἰς ἀγόρευ, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Μυροδότης, ἀ. (Μ1).

Κῶμα τῆς Κερκύρας, κ. (ΕΤ). Μικρὸς Σου-λιώτης, ἀ. (ΝΚ). Ὁ Μέγας Πόρος, ἀ. (ΚΣ).

Ἀόλας, ἀ. (ΓΦ). Κοινὸς Νόος, ἀ. (ΔΡ). Μελαγχολικὴ Κορφατοπούλα, κ. (ΙΑ). Ποῖος

